

ระหว่าง ทางฟ้า

เรื่องและภาพ กฤตยา พิบูลย์

ระหว่างทางฝัน
ตัวฉันเริ่มหยุดนิ่ง
และทุก ๆ สิ่งเริ่มห่างไกลออกไป

ระหว่างทางฝัน

เรื่องและภาพ : กฤตยา พิบูลย์

วรรณกรรมเยาวชนสำหรับเด็กอายุ ๑๔ ปีขึ้นไป

ต้นฉบับวรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์

ประจำปีการศึกษา ๒๕๖๔

ผลงานสร้างสรรค์ในรายวิชา วด ๔๕๑

ภาคนิพนธ์ทางวรรณกรรมสำหรับเด็ก

หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต

สาขาวิชาวรรณกรรมสำหรับเด็ก

ศูนย์การศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ระหว่างทางฝัน

สารบัญ

ระหว่างทางฝัน | คืบวันที่ขมขื่น

พวกเขาคืออนาคตของชาติ - ๑๓

พวกเราคืออนาคตของชาติ - ๑๕

ว่าด้วยเรื่องสายการเวียน - ๑๗

กรงขัง - ๒๑

วัยว้าวุ่น - ๒๓

สู้ร่วมหาลัย - ๒๖

นักล่าปริญญา - ๒๘

เด็กจบใหม่ - ๓๓

บนท้องถนน - ๓๕

ใครอยากเป็นเศรษฐี - ๓๙

หลับตาฝัน - ๔๓

ค่านิยม ไครนียม - ๔๗

วัยรุ่นว่างงาน - ๔๙

ระหว่างทางฝัน | คืบวันที่ขบขัน

โรงเรียนของเราหน้าอยู่ - ๕๓

การศึกษาทำซี - ๕๔

ฉันมีความฝัน - ๕๕

ช่าง... - ๕๖

สอบซ่อม - ๕๗

บ้านหลังที่สอง - ๕๘

ขก. - ๕๙

สิ่งเล็กๆ ที่เรียกว่าความหวัง - ๖๑

หมดไฟ - ๖๓

คนข้างบ้าน - ๖๔

ระหว่างทางฝัน | คืนวันข้างหน้ายังรออยู่

ตัวตนของเรา - ๖๗

เดินหน้ามูฟออน - ๗๑

พุงนี้ - ๗๒

เส้นทางแห่งอนาคต - ๗๓

กว่าจะ... - ๗๔

แต่ผู้มีฝัน...ในคืนวันอันมืดมิด

ระหว่างทางฝัน

คืนวันที่ขมขื่น

พวกเขาคืออนาคตของชาติ

เด็กทั้งหลายเจ้าจงตั้งใจเรียน
จงหมั่นเพียรอ่านเขียนเรียนหนังสือ
อย่าละเลยหลุดลอยและวางมือ
พวกเขาคือกำลังรุ่นต่อไป

ต้องแข็งขันมุ่งมั่นไม่ย่อท้อ
ภาคีต่อหน้าที่มีผลกล้า
อนาคตพวกเขาต้องไปไกล
ข้าอัญเญเร็วเข้ารีบเติบโต

แต่พวกเจ้าต้องทำตามชนบ
อย่าได้หลบหนีหน้าอาวุธ
มีหน้าที่การงานให้คุยโว
ให้ดูโก้เรียบหรูไม่อายคน

อนาคตของชาติคือพวกเจ้า
จะคอยเฝ้ามองดูเร่งฝึกฝน
เติบโตไปเฉิดฉายมีมีดมน
เป็นผู้คนสร้างสรรค้ชู้สังคม

พวกเราคืออนาคตของชาติ

หากบอกว่าเราคือแรงรุ่นใหม่
ต้องฝึกใฝ่มุ่งมั่นฝึกอ่านเขียน
แต่ผู้ใหญ่บางท่านชอบล้อเลียน
ให้เราเปลี่ยนตัวตนคงไม่เอา

ปากบอกว่าเราคืออนาคต
แต่มีอกตปิดบังทำเหี้ยมเฉา
ไม่เคยถามเคยไถ่ใส่ใจเรา
ได้แต่เฝ้าบังคับให้ทำตาม

แรงเกือบหนุ่ไม่เคยมีสักครั้ง
มีแต่ตั้งความหวังโดยมิถาม
พูดได้กลับก็หาว่าลามปาม
ได้ใจความว่าเราไรตัวตน

แล้วเช่นนี้เราควรทำอย่างไร
ความกดดันตามไปทุกแห่งหน
ทั้งสุขเศร้าเงียบเหงาล้วนปะปน
มีเพียงคนรุ่นเราที่เข้าใจ

ว่าด้วยเรื่องสายการเรียน

เมื่อครั้งอยู่มอปลายเรียนสายศิลป์
นั่งถวิลโหยหาสิ่งที่ฝัน

เราจะชอบจะเรียนแบบไหนกัน
คิดทำมันจึงลุยไปสุดทาง

หากครอบครัวเกี่ยวหนุนเป็นกำลัง
ความมุ่งหวังเปรียบเหมือนสิ่งกีดขวาง
บางครอบครัวละทิ้งจึงเลื่อนราง
ใจบางบางราวกับโดนทุบตี

ผู้ใหญ่บอกสายวิทย์ดีที่สุด
แต่ให้หยุดปล่อยฝันแล้ววิ่งหนี
ตัวตนคงเลือนหายกันพอดี
เป็นแบบนี้ซ้ำใจไปจนตาย

จึงทนเรียนเคียงคู่แรงกดดัน
ไขว่คว้าว่าฝันไม่ให้สูญสลาย
คำดูแคลนทำใจพังทลาย
ความเดียวดายครอบงำในจิตใจ

มุ่งหน้าต่อก็เหมือนเจอทางตัน
สิ่งที่ฝันนั้นเริ่มถูกรุกไล่
จะกลับตัวมีดমনจนทางไป
เจอใครใครมีแม้จะสบตา

สภาวะจิตใจเริ่มกว้าง
ดิ่งหินแกร่งพุ่งเป้าเข้าใส่หน้า
มีเมฆลอยปกคลุมจนชินชา
มีจากลาประทับลงใจ

© childrenlitswu2022

กรงขัง

เราทุกคนเป็นดั่งสัตว์เลี้ยงที่ถูกรัง
เราต้องเชื่อฟังคำสั่งเจ้าของ
เราต้องว่านอนและสอนง่าย
ร่างกายเราห้ามต่อต้านสิ่งใด
ต้องรีบทำตามให้เร็วไว
ห้ามเคลื่อนไหวเกินคำสั่งการ
เราได้รับคำชมว่าเป็นเด็กดี
เพราะทำตามวิธีอย่างถูกต้อง
ไม่ขัดข้องต่อจุดประสงค์
แต่เราไม่มีอิสระทางความคิด
หากทำผิดเพียงน้อยนิดก็ถูกต่อว่า

ถูกชี้หน้าตำหนิอย่างไม่พอใจ
นานวันเข้าภายในเราเริ่มต่อต้าน
บ้านที่เคยสุขใจกลับหม่นหมอง
เมฆฝนและหมอกควันเริ่มก่อตัว
ขมุกขมัวมองไม่เห็นแสงสว่าง
กว่าฟ้าและหมอกจางก็สายเสียแล้ว
จากนั้นตัวเราเริ่มเปลี่ยนไป
เราไม่ทำตามคำสั่งสอนนั้น
มีความมุ่งมั่นจะออกจากกรงขัง
แต่เป็นเหมือนดั่งไซ้ตรวนที่ตัดไม่ขาด
ยิ่งสลัดทิ้งยิ่งเกิดรอยแผล
ทั้งแผลกายและแผลใจ
ที่ไม่มีวันรักษาหายอีกต่อไป

วัยว้าวุ่น

วัยรุ่นว้าวุ่นสับสน

หลายคนชอบอ่านชอบเขียน

บ้างก็ไม่ชอบการเรียนรู้

ไม่เพียรไม่พยายาม

แต่นั้นไม่ใช่เรื่องผิด

อย่าคิดเป็นเรื่องต้องห้าม

หากเราไม่ได้ทำตาม

คุณงามความดียังมี

วัยเราชอบปั่นชอบเล่น
อยากเป็นแบบนี้แบบนี่
ซิดเซทพูดคุยพาที
สุชิชิวีของตัวเอง

วาดรูปพลาเงิ่งฟังเพลง
ครั้นเครงความสุขมากล้น
ยิ้มตุนอ่านกันเวียนวน
ดังคนวัยรุ่นทั่วไป

ตอนนี้ไม่คิดนึกฝัน
วันวันเรานั้นมีให้
ดารานักร้องคู่ใจ
ถึงไกลแต่ใจใกล้กัน

แต่สังคมชอบก้าวก้าว
รอบกายต่างกดดัน
เร่งเร้าให้โตฉับพลัน
มีฝันแบบขอไปที

เมื่อเลือกเส้นทางของตน
ผู้คนกลับชอบหลีกหนี
ตัวตนของเราที่มี
ตอนนี้ไม่ถูกรับฟัง

รู้สึกเหมือนถูกทิ้งขว้าง
ทิ้งห่างไว้กับความหวัง
ความคิดต่อต้านจริงจัง
ก้องดังไปทั่วทั้งใจ

สุ่วรวหลลย

ชีวิตมอปลยปีสุุดท้ย

ได้เวลลบอกลลเพื่อณผู้ง

และพบเจอกับสังคคใหม่

ควมก้งวลเริ่มก่อตัว

สิ่งทีเรียกว่ออูคคศึกษากำลังเรียกกห

การสอบเข้ช้งน่กถ้ว

แต่การไม่เงินจ่ยค้สอบน่กถ้วย้งกว่

ควมรู้สึกกเว้งคว้งเริ่มแะมทักทย

วังวนของการศึคขคครั้งใหม่กำลังเริ่มขึ้น

#DEK65

นักล้าปริญญา

จงเรียนสูงได้ยี่นครั้งวันวาน
คณาจารย์ทั้งหลายคอยช่วยแก้
แต่เรียนไปมีเอฟเรียงเป็นแพ
มือยากแม่นี้กตอนคุณครูเรียน

กลับเลือกฝันกัดฟันเดินหน้าต่อ
รีบแจ้งพ่อค้าหอค้าเครื่องเขียน
บอกไปแล้วเราควรพากเพียรเรียน
ทำตัวเนียนเด็กเนิร์ตยังหลีกทาง

ถึงกลางเทอมซักรเริ่มไม่แน่ใจ
โดนถามไถ่เรื่องเรียนเป็นไงบ้าง
ไฟในใจเริ่มมอดและเลือนราง
เริ่มปล่อยวางวิญญูณลาชีวิต

งานเล็กน้อยมีบ้างพอประปราย
ไม่ขาดสายขึ้นใหญ่นี้ละซี
มองกระจกดูโทรมหมดกันที
ทำตอนนี้ยันเข้าลุยไปเลย

สอบไปนอนต่อคิวมาติดติด
ไม่ได้คิดไม่อ่านนั่งนิ่งเฉย
สติหลุดลอยไปอีกตามเคย
ทำไปเลยคิดสดงดทบทวน

คราวเกรดออกคอปน้ำตาไหล
เฉียดฉิวใกล้ที่โหลร่องไหยหวน
แต่โชคเรายังมีอยู่พอควร
เกือบได้ชวนเพื่อนเรียนใหม่อีกเทอม

เวลาผ่านไปไวเหมือนโกหก
จากคอตตงเครื่องเครียดกลับฮึกเหิม
ถึงคราวที่พวกเราได้ถูกซ์เจิม
ได้ที่เริ่มเลื่อนชั้นเปลี่ยนชั้นปี

ครบสี่ปีรอดตายผ่านมาได้
แต่ก็ไ้ว่าเราไม่อยากหนี
ถูกกดดันมานานแต่เดิมที
การเรียนนี้ยอมทำเพราะจำทน

ขั้นสุดท้ายคือใบปริญญา
คอยถามหากันมาอย่างมาคลัน
ความในใจของเด็กแต่ละคน
ล้วนจำทนเรียนมาด้วยน้ำตา

เพราะสังคมรุมเร้าทุกช่องทาง
ทุกทุกอย่างจึงต้องรีบไฝ่หา
ปริญญาที่กว่าจะได้มา
รู้ซึ่งว่ามีค่าแค่ตั้งโชว์

© childrenlitswu2022

เด็กจบใหม่

จากเด็กน้อยสู่คนวัยทำงาน
เริ่มผลิตบัณฑิตในหน้าที่
อนาคตรุ่งโรจน์และมั่งมี
ชีวิตดีราบรื่นและสุขใจ

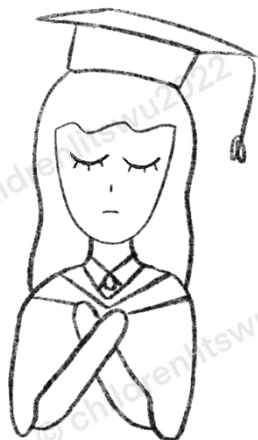
ทว่านั่นเป็นเพียงหวังความคิด
แพลงชีวิตมีสุขและสดใส
ให้ตัวเองมีแรงสู้ต่อไป
ให้หัวใจเบิกบานสักนาที

อันความจริงนั่งซึ้งหน้าเศร้าหมอง
อ้าปากร้องรำให้ฮ้อยากวิงหนี
จากชีวิตเฮงชวยนี้เต็มที
แต่หน้าที่จูดั้งคอยค้ำคอ

ได้เงินเดือนหมื่นห้าขึ้นเริ่มต้น
ต้องอดทนอดกลั้นอย่าร้องขอ
มีเท่านี้ใครเล่าจะใช้พอ
ทำได้แค่นั่งรอเดือนต่อไป

ผู้คนมักคิดว่าเราเติบโตใหญ่
หารู้ไม่เราล้วนถูกผลักดัน
ต้องรีบโตทำงานหาเงินใช้
ภายในใจมีแต่ความกดดัน

๓๓

บทกวี

บนเส้นทางเดินเท้าแสนพลุกพล่าน
มองเห็นงานหลากหลายเต็มถนน
มีความคิดมากมายในฝูงชน
แต่ละคนมีฝันให้ทำตาม

เหตุผลนั้นแตกต่างกันออกไป
ไม่เป็นไรอย่ารีบอย่าผลีผลาม
ตั้งเป้าหมายแล้วจึงค่อยทำตาม
ประสบความสำเร็จในเร็ววัน

บ้างเป็นครูเป็นหมอมและนักเขียน
เป็นนักเรียนนักวาดคิดสร้างสรรค์
ระหว่างเดินนี้ก็ย้อนถึงคืนวัน
นี้ตัวฉันควรไปทางไหนดี

ทำอาหารก็ชอบกลิ่นหอมหวาน
บริการมากล้นคนเต็มที
งานขายของใครเขาก็มี
แล้วฉันนี่ควรทำในสิ่งใด

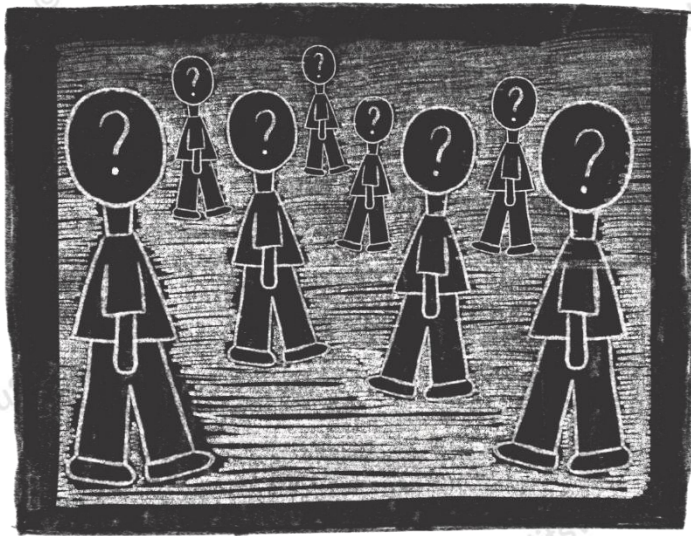
ทุกทุกคนดูมีงานมั่นคง
แต่เจาะจงเลือกทำคงไม่ได้
หากเรามีเงินทองสุขสบาย
คงดีตายไม่ต้องนั่งทุกข์ใจ

จึงเลือกทำสิ่งที่เป็นไปได้
และเพื่อให้ชีวิตมีกินใช้
ขอแค่ไม่เดือดร้อนก็พอใจ
มิเทียบใครสนใจแค่ตัวเรา

ชีวิตนั้นไม่ง่ายเหมือนภาพฝัน
ต้องฝ่าฟันขวากหนามและภูเขา
ไม่มีสิ่งไหนได้ดังใจเรา
อดทนเข้าทำเพื่อตัวเราเอง

บ้างใจสู้ลุยไปไม่กลัวล้ม
กล้าทำลมถึงแม้ถูกข่มเหง
ใจตั้งมั่นกัดฟันไม่ย่อเกรง
เริ่มบรรเลงบทเพลงแห่งชีวิต

ใครอยากเป็นเศรษฐี

เงินทองเป็นของนอกกาย
แต่หาไม่ง่ายเลยนี่
คนรวยมั่งคั่งมั่งมี
โชคดีมีกินสุขใจ

ทำได้ทุกอย่างไม่เกี่ยง
งานเลี้ยงงานบุญจัดให้
ไม่ต้องมานั่งทุกข์ใจ
มีใช้เรื่อยไปทุกวัน

ปัญหาใช้เงินช่วยแก้
ย่าแยะแคไหนไม่หวั่น
सानฝันปันสุขให้กัน
มุ้งมันบนกองเงินทอง

แต่เราคนจนเช่นนี้
ได้ดีไม่เคยฉลอง
ดวงโชคไม่ชายตามอง
รำร้องหมองหม่นบ่นไป

ทำไมไม่เคยสมหวัง
ความปังความเปรี้ยงหนีหาย
เกิดมาทั้งทีเสียดาย
ไม่วายนอนเพื่อต่อไป

อยากเรียนในสิ่งที่ฝัน
แต่ดันไม่มีเงินใช้
ทุนทรัพย์น้อยนิดหลบไป
หาใหญ่เงินหนาจะเดิน

ฐานะต่างราวดินฟ้า
ตัวข้าระหกระเหิน
นั่งมองคนอื่นเจริญ
ทำเมินด้วยการบอกลา

ต้องทำในสิ่งจำเป็น
รีบเข็นตัวเองอย่าช้า
โอกาสไม่เลือกเวลา
ต้องคว้าเอาไว้ให้ทัน

© childrenlitswu2022

หลับตาฝัน

กลางคืนเงียบสนิท
แต่เสียงของความคิดดังก้องในหัว

ทุกอย่างเริ่มหลับไหล
แต่ความในใจเริ่มพรั่งพรู

กลางคืนร่างกายได้พัก
แต่ความฝันไม่หยุดพัก

หลายคนบอกกลางคืนน่ากลัว
แต่กลางวันที่เราใส่ร่างกายฝึมน่ากลัวยิ่งกว่า

ช่วงเวลากลางคืนยาวนาน
เพราะได้พบบานกับความสุข

ยามหลับตาความฝันมักโลดแล่น
ก่อนจะลืมตาพบความจริงและหยุดลง

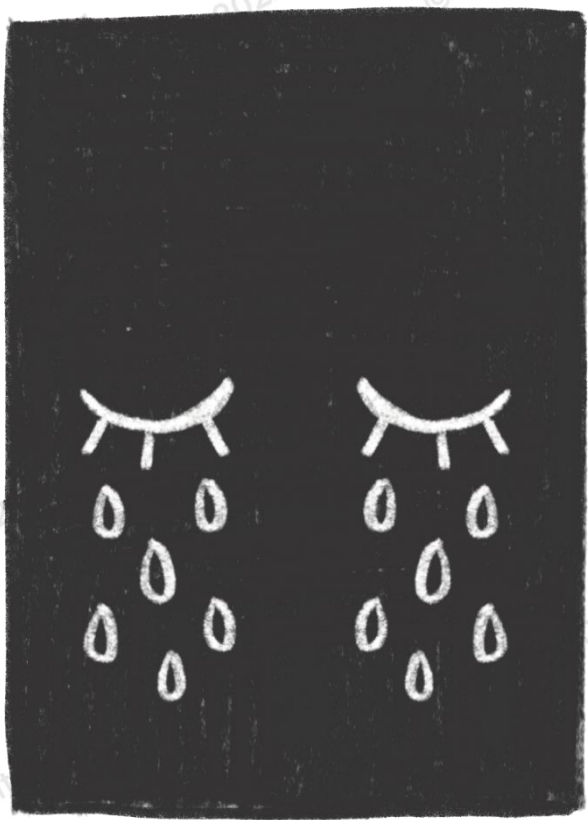
ความจริงเป็นสิ่งไม่ตาย
แต่เจ็บเจียนตายเมื่อต้องยอมรับความจริง

บางครั้งฉันนึกสงสัย
คนเราจะอยู่อย่างไรหากไร้ความฝัน

ในฝันนั้น
ฉันทำทุกอย่างได้ตามที่ต้องการ

แต่ในความเป็นจริงนั้น
ฉันทำทุกอย่างได้แค่ที่จำเป็น

ରଞ୍ଜ

คำนิยม ไครนิยม

บนโลกนี้สิ่งต่าง ๆ ล้วนหลากหลาย
ทว่าคนเรากลับมีไม้บรรทัด

เป็นมาตรวัดกำหนดสรรพสิ่ง
คาดหวังให้ทุกอย่างเป็นดั่งใจ

จากโลกที่กว้างใหญ่
เหลือเพียงกรอบสี่เหลี่ยมคี่บแคบ

ผู้ใหญ่อาบน้ำร้อนมาก่อนเสมอ
เด็กทั้งหลายต้องเชื่อฟังและทำตาม

แต่กรอบนี้ไม่อาจคงอยู่ตลอดกาล
สักวันหนึ่งมันจะหายไป

ด้วยสิ่งที่เรียกว่าฟางเส้นสุดท้าย
และไม่มีวันเป็นแบบเดิม

วัยรุ่นว่างงาน

ย่างเข้าอายุยี่สิบสอง

ปีสุดท้ายของการเรียน

ดีใจที่รอดพ้นรั้วมหาลัย

ขณะเดียวกันก็เคืองกว้างไม่มีที่ไป

เพื่อนวัยเดียวกันมีงานรองรับ

แต่หลายคนก็ตกที่นั่งเดียวกัน

ยี่สิบสองดูโตเป็นใหญ่

แต่เราก็แค่เด็กจบใหม่คนหนึ่งเท่านั้น

ใบปริญญา หางาน เงิน

ยังคงวนเวียนอยู่ในความคิด

© childrenlitswu2022

ระหว่างทางฝัน 2

คืนวันที่ขบขัน

โรงเรียนของเราอยู่

โรงเรียนของเราอยู่
คุณครูเคร่งครัดทุกคน
เด็กเด็กก็ต้องยอมทน
เราทุกคนต้องทำตาม

การศึกษาทำซี

นอนดึกตื่นเช้าได้รุ่ง
หัวยุ่งหน้าโทรมเหมือนผี
การบ้านเมื่อวานทำซี
ดีสี่ยันหว่างไปเลย

ฉันมีความฝัน

ฝันไกลฝันใฝ่ฝันเพื่อง

ฝันเรื่องการทำงานก้าวหน้า

ฝันใหญ่ไว้ก่อนค่อยมา

ฝันว่าถูกหวยเสด็จเรา

ช่าง...

ช่างคิดสร้างสรรค์กว้างไกล

ช่างฝันฝึกฝนเรียนรู้

ช่างพูดช่างคุยพอดู

อยากอยู่ช่างมันไปเลย

สอบซ่อม

จ่ายค่าเทอมเท่ากับเพื่อนเพื่อน
แต่ดูเหมือนเราคู้มกว่าใครเขา
คนอื่นสอบรอบเดียวยกเว้นเรา
เพราะงานเข้าสอบซ่อมทุกวิชา

บ้านหลังที่สอง

เรื่องการเรียนปวดหัวไม่เข้าใจ
หุฟงไปแต่ใจลอยกลับบ้าน
หนึ่งชั่วโมงมันช่างแสนยาวนาน
กว่าจะผ่านไปแต่ละนาที

ไม่ได้การต้องขอเข้าห้องน้ำ
แกล้งทำทำให้ดูเหมือนปวดฉี่
แต่ใจจริงเรานั้นแค่อยากหนี
จากพื้นที่ที่เราไม่ปีลอง

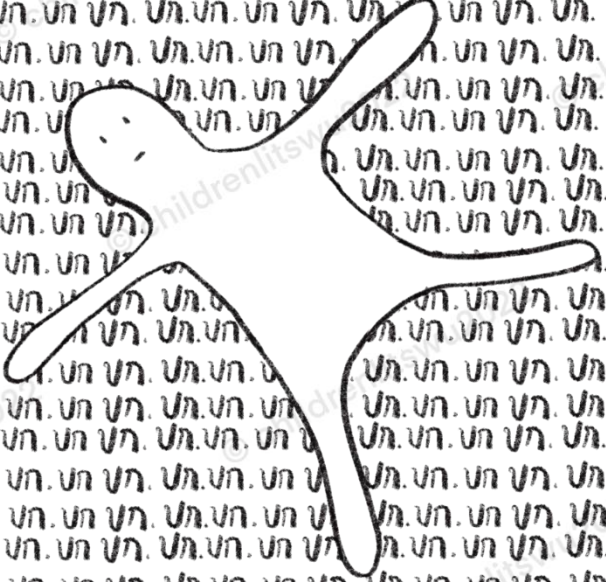
เพราะโรงเรียนคือบ้านหลังที่สอง
ฉันเราลองจับหลับบ้างนั่งจ้อง
หลังตื่นมาเจอครูยื่นจ้องมอง
เจอฉลองพร้อมกับไม้คู่ใจ

บก.

สิ่งที่คอยขัดขวางความก้าวหน้า
นั้นเรียกว่าซีเกียจตัวเป็นชน
มันเฝ้าคอยจ้องมองตามผู้คน
เข้าตาจนตามติดประชิดตัว

จะค่อยค่อยฝังรากในความคิด
แม้เป็นสิ่งน้อยนิดก็ปวดหัว
เราจะเริ่มซีเกียจไม่รู้ตัว
ตามืดมัวไม่เห็นสิ่งควรทำ

ה.ה. ה.ה. ה.ה. ה.ה. ה.ה. ה.ה. ה.ה. ה.ה.
ה.ה. ה.ה. ה.ה. ה.ה. ה.ה. ה.ה. ה.ה. ה.ה.
ה.ה. ה.ה. ה.ה. ה.ה. ה.ה. ה.ה. ה.ה. ה.ה.
ה.ה. ה.ה. ה.ה. ה.ה. ה.ה. ה.ה. ה.ה. ה.ה.
ה.ה. ה.ה. ה.ה. ה.ה. ה.ה. ה.ה. ה.ה. ה.ה.
ה.ה. ה.ה. ה.ה. ה.ה. ה.ה. ה.ה. ה.ה. ה.ה.
ה.ה. ה.ה. ה.ה. ה.ה. ה.ה. ה.ה. ה.ה. ה.ה.
ה.ה. ה.ה. ה.ה. ה.ה. ה.ה. ה.ה. ה.ה. ה.ה.
ה.ה. ה.ה. ה.ה. ה.ה. ה.ה. ה.ה. ה.ה. ה.ה.
ה.ה. ה.ה. ה.ה. ה.ה. ה.ה. ה.ה. ה.ה. ה.ה.
ה.ה. ה.ה. ה.ה. ה.ה. ה.ה. ה.ה. ה.ה. ה.ה.
ה.ה. ה.ה. ה.ה. ה.ה. ה.ה. ה.ה. ה.ה. ה.ה.
ה.ה. ה.ה. ה.ה. ה.ה. ה.ה. ה.ה. ה.ה. ה.ה.
ה.ה. ה.ה. ה.ה. ה.ה. ה.ה. ה.ה. ה.ה. ה.ה.
ה.ה. ה.ה. ה.ה. ה.ה. ה.ה. ה.ה. ה.ה. ה.ה.
ה.ה. ה.ה. ה.ה. ה.ה. ה.ה. ה.ה. ה.ה. ה.ה.
ה.ה. ה.ה. ה.ה. ה.ה. ה.ה. ה.ה. ה.ה. ה.ה.
ה.ה. ה.ה. ה.ה. ה.ה. ה.ה. ה.ה. ה.ה. ה.ה.

สิ่งเล็ก ๆ ที่เรียกว่าความหวัง

อยากจะเป็นหลายอย่างตามความฝัน

อยากมีวันสดใสไม่เคยร้ายหมอง

อยากเป็นคนมั่งมีรวยเงินทอง

อยากมีของมากมายละลานตา

อยากเงินเดือนเป็นแสนแฟนไม่ต้อง
อยากฟูฟองเงินล้านไม่ต้องหา
อยากถูกมองไฟลูกในแววตา
อยากตามล่าค้นหาไบโอดี

อยากมีดั่งคลื่นฟ้าใช้ไม่หมด
อยากสะกดมนต์ตราเปิดราศี
อยากตรวจดูแล้วถูกลอตเตอรี่
อยากโอดีแบบนี้ทุกสิ้นเดือน

หมดไฟ

อยากทำงานหาเงินมาใช้สอย
แต่ต้องคอยอีเมลจากนายจ้าง
จำนวนเงินในแบงก์เริ่มเลือนราง
คุณนายจ้างเมื่อไรจะตอบมา

เข้างานเช้าแปดโมง่วงมากมาก
กว่าจะลากสังขารยากหนักหนา
นั่งมอไซค์แว่นโลดเข้าซอยมา
เกือบได้ลาโลกนี้กันแล้วเรา

คนข้างบ้าน

ที่บ้านของฉัน

แต่ข้างบ้านมี

บ้างเป็นคุณบ้าง

มาพูดให้ฟัง

แม่เราก็เคย

เรื่องแต่ละคน

ลูกเราเป็นไง

พ่อแม่รู้กัน

สุขสันต์สุขซี

หุดีแอบฟัง

ชอบมากอย่สั่ง

เป็นดังลูกตน

ปล่อยเลยไม่สน

อย่าวนโยงกัน

ปล่อยไปตามฝัน

ให้ฉันเติบโต

ระหว่างทางฝัน 3

คืนวันข้างหน้ายังรออยู่

ตัวตนของเรา

เกิดมาหนึ่งครั้ง
ต้องตั้งเป้าหมาย
อย่ามัวพุ่มพ่าย
ผ่อนคลายใจตน

คนเราเช่นนี้
มักมีสับสน
อย่าปล่อยขุนง
ลงมือทำกัน

เลือกสิ่งที่ชอบ
ไว้ชอบเขตกัน
ทำสิ่งที่ฝัน
ลุยกันไปเลย

ฝ่าฟันความกลัว
อย่ามัวนั่งเฉย
บ้าบิ่นตามเคย
ทำเลยไม่อาย

ทว่าคนเรา
สิ่งเร้าหลากหลาย
ความชอบมากมาย
มีหลายร้อยพัน

ครอบครัวก็ต่าง
หลายอย่างปนกัน
จะคิดจะฝัน
ขัดกันทันที

ขอจงรู้ไว้
หากยังไม่มี
ความฝันตอนนี้
พรุ่งนี้ยังทัน

ปล่อยใจให้ว่าง
ไม่ขวางกีดกัน
ตัวตนเรานั้น
ดูกันที่ใจ

© childrenlitswu2022

เดินหน้าบุญฟออบ

รอบตัวล้วนเติบโตใหญ่ไผ่เรียนรู้
ย้อมมองดูตัวเราไม่เอาไหน
อย่าไปสนคนอื่นหรือใครใคร
หักห้ามใจไม่มองไม่รับฟัง

ความตั้งมั่นสูงลิ่วเทียบผืนฟ้า
ผลออกมาไม่เป็นตั้งใจหวัง
อย่าถือโทษนึกแค้นจนใจพัง
ชีวิตยังเดินต่อรอก้าวไป

พรุ้งนี้

เส้นทางเดินชีวิตมีหลากหลาย
มีมากมายแล้วแต่จะเลือกฝัน
ฟังเสียงใจลุ่มไปและมุ่งมั่น
มีต้องหวั่นมิกลัวลองทำทนาย

มีทั้งดีและร้ายปนกันไป
เหตุการณ์ไหนต้องสู้ดูเจ็ดฉาย
ความผิดหวังอาจแวงมาทักทนาย
ความเดียวดายเริ่มต้นขึ้นอีกครา

ทว่านั่นยังมีอีกหลายคน
ประสบผลดังหวังยากนักหนา
เรายังมีพรุ้งนี้เดี่ยวก็มา
คอยฟังพยายามยากของทุกคน

เส้นทางแห่งอนาคต

เส้นทางใหม่เตรียมพร้อมรอเริ่มต้น
ต้องตัดสินใจเด็ดขาดถึงที่หมาย
เดินหน้าไปโดดเดี่ยวและเดียวดาย
เคียงข้างกายมีแต่ตัวเราเอง

ทั้งเพื่อนฝูงแยกย้ายไปตามทาง
สิ่งกีดขวางไม่อาจมาข่มเหง
จงมานะมั่นใจในตัวเอง
มียาเกรงมิกลัวต้องทำทนาย

หากวันหนึ่งข้างหน้าไม่สมหวัง
อย่ารีบพังอย่ากลัวอย่าหนีหาย
กำแพงหินแข็งกล้าต้องทำลาย
เพราะเป้าหมายมีไว้ให้พุ่งชน

กว่าจะ...

กว่าจะเป็นได้ดังทุกวันนี้
กว่าจะมีเพียบพร้อมไม่ขาดหาย
กว่าจะอยู่ได้เองไม่เดือดดาล
กว่าจะคลายจากคำที่ทำจม

กว่าจะยืนหยัดได้ช่างยากเข็น
กว่าจะเป็นคนเก่งช่างชื่นชม
กว่าจะได้รับมาซึ่งคำชม
กว่ามดปมจะคลายเบาลงไป

กว่าจะรู้ตัวเองก็แสนช้า
กว่าจะมาจุดนี้เกือบหนีหาย
กว่าจะถูกยอมารับเจ็บเจียนตาย
กว่าจะได้ผ่อนคลายละทิ้งมัน

กว่าจะมีการงานประสพผล
กว่าจะค้นพบเจอกับความฝัน
กว่าจะผ่านมาได้ทุกคืนวัน
กว่าตัวฉันจะได้ตั้งหมายปอง

กว่าจะมีความสุขอย่างวันนี้
กว่าจะมีวันที่ไม่เศร้าหมอง
กว่าจะมีผู้คนชายตามอง
กว่าคำร้องขอพรจะส่งไป

กว่าจะกล้าเผชิญกับความจริง
กว่าจะทิ้งความเครียดให้จางหาย
กว่าจะคิดปล่อยวางไม่ยุ่งตาย
กว่าสุดท้ายจะยอมรับตัวเรา

กว่าจะเป็นตัวฉันเช่นวันนี้
กว่าหน้าที่จะดีเหมือนใครเขา
กว่าจะฝ่าฟันมาเพื่อตัวเรา
กว่าจะเล่าเรื่องราวอย่างภูมิใจ

กว่าทุกอย่างมันคงและยังยืน
กว่าคำคืนสองแสงหลักทางให้
กว่าตัวเราจะเลือกทางเดินไป
กว่าหัวใจจะสุขทุกนาที

เกี่ยวกับผู้เขียน

กฤตยา พิบูลย์ (ออม)

เกิดวันที่ ๘ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๓

จบชั้นมัธยมศึกษาจากโรงเรียนพิบูลวิทยาลัย

กำลังจะสำเร็จการศึกษาจาก

สาขาวิชาการวรรณกรรมสำหรับเด็ก

คณะมนุษยศาสตร์

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ในปี พ.ศ. ๒๕๖๕

ระหว่างทางฝัน
ตัวฉันเริ่มหยุดนิ่ง
และทุก ๆ สิ่งเริ่มห่างไกลออกไป

